

Základní škola Žatec, Komenského alej 749, okres Louny

Komeňáček

3. číslo – 2021/2022

NOVÉ VIDEO NATOČENÉ ŽÁKY O NAŠÍ ŠKOLE SI PUSŤTE ZDE: [VIDEO](#)

- Školní výlet – ZOO v Ústí nad Labem
- Lyžařský výcvik
- Naši úspěšní sportovci
- Lidé a sociální sítě
- A mnoho dalšího

Olympiáda z anglického jazyka

Naše škola vysílá každoročně své žáky na různé soutěže a olympiády a žáci se pravidelně umísťují na předních příčkách. V tomto hledu nebyla ani olympiáda z anglického jazyka výjimkou. Ze školního kola do kola okresního postoupili tito žáci:

Starší žáci: Natálie Petránová (9. C) a Eliáš Knoblauch (8. A)

Mladší žáci: Sofie Antoniová (6. D) a Mya Nguyen (7. C)

Natálie Petránová obsadila krásné třetí místo mezi staršími žáky, na vítěze soutěže ztratila pouhé tři body. Eliáš Knoblauch skončil na sedmém místě ze 16 soutěžících. Největší úspěch jsme zaznamenali mezi mladšími žáky, kde olympiádu ovládla Sofie Antoniová. Krásné páté místo obsadila Mya Nguyen, která si podobnou akci vyzkoušela poprvé! Je třeba zmínit, že bodové rozdíly mezi soutěžícími byly často minimální a je velkým úspěchem, že se naši žáci dokázali prosadit i v tak vysoké konkurenci žáků z ostatních škol. Poděkování patří nejen jim, za vzornou reprezentaci školy, ale stejně tak všem vyučujícím, kteří mají podíl na výuce anglického jazyka.

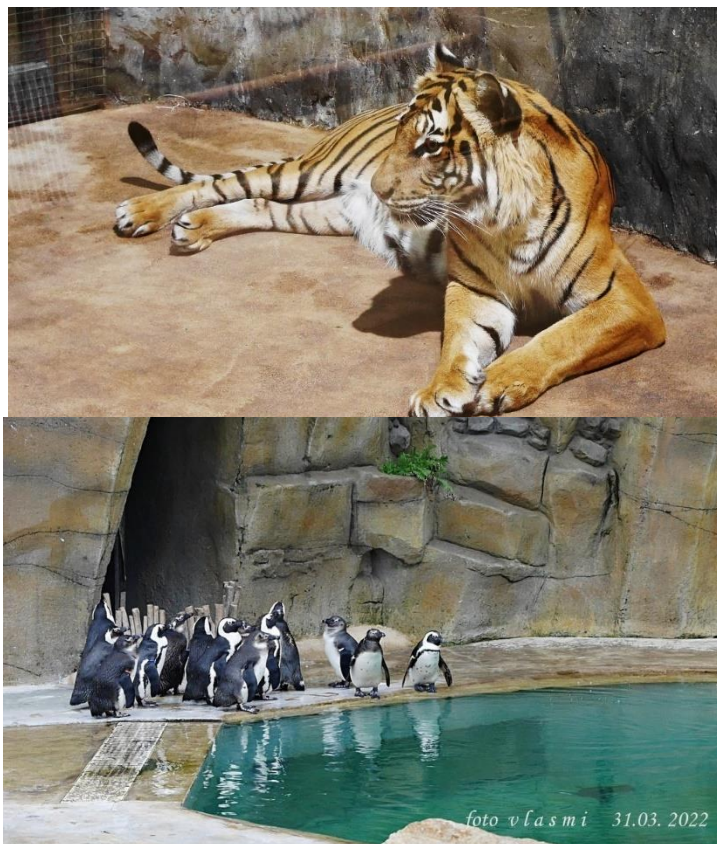

Školní výlet do ústecké ZOO

Plusy +

- Tento den jsme se neučili, tím pádem nám i odpadlo odpolední vyučování.
- Mohli jsme chodit sami.
- Procházeli jsme se a vyplňovali otázky o etologii zvířat.
- Hezká i zajímavá zvířata.
- Chodili jsme ve skupinkách volně po ZOO.
- Paní zooložka nám pouštěla prezentaci a mluvila o etologii zvířat.
- Byl tam tučňák, který předstíral, že nemůže vylézt z vody na souš. To, že to předstíral, jsme se dozvěděli až od zooložky. Dělá to, aby upoutal pozornost diváků a vychovatelů.
- Na každém rohu byly automaty s pitím, u vchodu byla restaurace.

- Zajímavá exkurze, některá zvířata jsem viděl poprvé.
- Všichni tady byli úplně v pohodě.

Mínusy -

- Celá ZOO byla bohužel do kopce, což nám dávalo pěkně zabrat.
- Kvůli špatnému počasí nebyla všechna zvířata k vidění.
- Neviděli jsme – koalu, slony a žirafy.
- Tento den byla celkem zima.
- Jídlo ve stánku nebylo moc dobré...
- Jídlo mi tu moc nechutnalo, tedy až na vafle.

Lyžák: plusy a mínusy

- + byly zde skvělé snídaně a mohli jsme si dát cokoli
- + lyžovali jsme každý den
- + měli jsme velký pokoj
- + sblížila jsem se se svojí nejlepší kamarádkou
- + dala jsem pusu klukovi, co se mi líbí
- + poznali jsme nové kamarády z jiných tříd
- byla sranda
- + hráli jsme různé společenské hry a bylo to zábavné
- + kromě zlomeného kotníku se naštěstí nic vážného nestalo

- odevzdávali se mobilní telefony na noc (od 22:00)
- občas jsme se mezi sebou hádali
- večerka byla příliš brzy (ve 22)
- u vleku byla jenom jedna drahá kavárna
- obědy nám moc nechutnaly
- políbila jsem svého vysněného kluka, ale nic z toho nebylo, už mne ani nezdraví 😞

- ranní vstávání – museli jsme vstávat už v 7:30, což bylo pro některé příliš brzy.

Mé vysněné povolání

Když jsem byla malá, chtěla jsem být čímkoliv. Nejdéle mi v hlavě vydržela myšlenka ohledně práce učitelky. Čím jsem starší, tím více si uvědomuji, jak je to složitá a náročná práce. Když jsem postoupila na druhý stupeň, tak jsme čím dál tím více s mým tátou jezdili do lesa sbírat kameny a občas jsem s ním šla hledat poklady detektorem kovů. V osmé třídě jsme poprvé zkusili rýžování zlata a postupně přišli na to, jak být úspěšní. Jako poslední dovednost bych zmínila to, že jsem se stala při jízdě autem na rodinné výlety hlavním navigátorem. Stále častěji jsem se začala něco přiučovat. A teď nastává otázka, čím chci být. Bude to archeolog, geolog, kartograf nebo nějaký spřátelený přírodovědný obor? Prostě si buď udělám kariéru, nebo půjdu učit.

Moje budoucnost ve třiceti letech

Ve třiceti bych chtěl mít zdravou rodinu, velký dům, dobré přátele a práci, která mě baví. Jenže toto by si logicky přál každý... Bohužel ne každému jeho sny vyjdou, protože pak by byl svět úplně jiný. Možná by nebyly ani světové konflikty. Nikdo by nikomu nezáviděl, zavládla by celková spokojenost. Každopádně, kdyby mi vše vyšlo, jak má, byl bych nejšťastnější na světě, ale pochybuji o tom... Budu rád, když se mi splní alespoň jedna věc – práce, která mě bude bavit. A k tomu ještě krásná asijská manželka!

Člověk, kterého mám ráda...

Do života mi nedávno vstoupil on,

člověk, jenž se ke mně chová dokonale.

V srdci mém se rozezněl lásky zvon, myslím na něj neustále.

Je chytrý, milý, má krásné oči, asi ho nemám jen za kamaráda.

Hlava se mi stále točí, protože ho mám tak ráda.

Mé srdce pořád šílí,

proč tenhle kluk mé srdce zmámil

a ptám se sama sebe každou chvíli,

proč mi svatbu ještě neoznámil?

Je hlavní rolí ve snu mém –

a to snad každou noc!

V těch snech jen spolu býti chcem,

a chcem to doopravdy moc.

I když vůbec nevím,

zda také na mě myslí,

vím, že je to ten,

co pobláznil mi smysly.

Ke sportu mne vedli rodiče už od malička. Už jako kojence mne maminka brala do bazénu na plavání. Byl to super bazének. Byla v něm hodně teplá voda, ale to bylo asi tím, že zde děti spíše čůraly, než plavaly. Potom jsem asi v pěti letech začal plavat ve velkém bazénu mezi ostatními dětmi. Ve třetí třídě jsem začal chodit na atletiku a začal aktivně běhat. Ze začátku mi to sice moc nešlo, ale postupem času jsem se zlepšoval. Když mi bylo tak dvanáct, přestoupil jsem k závodním plavcům. Tréninky byly opravdu těžké, do toho jsem ještě musel stíhat běhat. Rozhodl jsem se tedy že jako hlavní sport budu mít atletiku. V roce 2018 jsem začal běhat na dráze. Když jsem si na sebe vzal poprvé tretry, myslel jsem si, že spadnu hned při prvním kroku, ale bylo to celkem v pohodě. V ten samý rok jsem poprvé vyhrál mistrovství kraje. Od té doby se mi to znovu povedlo, ani nevím kolikrát. Začátek covidu mi uškodil, ale i pomohl. Nemohl jsem na závody, ale zato jsem hodně trénoval. Běhal a posiloval jsem prakticky každý den, moc jsem nemohl na stadion, takže jsem občas na polní cestě chytil díru a málem si zlomil nohu. Všechnu svoji snahu a všechny tréninky jsem zúročil v září na MČR v Mladé Boleslavi. První den jsem běžel 60 m, kde jsem se z rozběhů dostal do finále a ve finále jsem byl šestý. Druhý den závodů bylo na programu 150 m. Do finále jsem se dostal z druhého místa v rozběhu. V té chvíli jsem si řekl, že na to mám a přestala všechna zábava. Z ostatních sprinterů se stali nepřátelé, které jsem musel porazit. To se mi téměř podařilo, protože jsem do cíle doběhl jako druhý. Na základě tohoto úspěchu jsem

se stal členem Sportovního centra mládeže (SCM). SCM uspořádalo soustředění, kterého jsem se účastnil a bylo velice náročné. Již první den jsem si myslel, že zemřu. Nakonec to ale bylo dobré a užil jsem si spoustu zábavy s kamarády. Díky atletice jsem poznal spoustu nových skvělých lidí. Je to super sport, který by si měl každý vyzkoušet.

Můj tenisový týden

Rád bych vám něco málo napsal o svém sportovním týdnu. Vlastně se celý točí kolem tenisu!

Je to dost náročné, protože kromě středy jsem neustále na kurtu. Nejnáročnější jsou víkendy. To jsou turnajové zápasy, které se můžou protáhnout až do pondělí, když jsem teda

úspěšný. Hraju po celé republice, ale většinou v Praze. Turnaje jsou rozděleny do skupin A, B, C, D podle obtížnosti. Většinou jezdím na turnaje B, ale někdy se dostanu na turnaj A, kde jsou nejlepší hráči z České republiky.

Trénuji v Mostě a v Chomutově, ale někdy si zahraji i tady v Žatci. Na tréninku musím být vždy o půl hodiny dříve, abych se důkladně připravil a trénink stál za to. V šatně po převlečení se vždy

protáhnu, potom si udělám několik koleček kolem kurtu na zahřátí, poté přichází na řadu švihadlo... Pan trenér pokaždé pozná, kdy jsem připraven. Na každém tréninku jsem minimálně 1 až 2 hodiny. Po tréninku následuje strečink a opět švihadlo. Každý čtvrtek se snažím ještě zajít do bazénu v Mostě. Když mi to časově vyjde, zajdu si doma ještě do sauny a posilovny. Na tenise je hezké, že se seznámím s kamarády ze všech koutů naší země i zahraničí. Hrál jsem například s Francouzem, Němcem i Američanem.

Podle tenisového žebříčku se pohybuji kolem padesátého místa z cca. 4000 registrovaných hráčů. Můj sen je se probojovat mezi nejlepší tři v Čechách a do TOP 10 na světě.

Tenis je tedy docela dřina, ale důležité je, že mne to FAKT BAVÍ.

Václav Vrána

Já a fotbal

Zdravím, jmenuji se Dominik a hraji fotbal. Hraji ho už 8 let a stále mě baví. Tým, ve kterém hraji, se jmenuje FK SEKO Louny/SKJ junior Žatec.

Mám tam spoustu kamarádů (i z této školy) a celkově skvělou partu. Moje pozice je střední útočník a někdy i krajní záložník. A každý rok pořádáme Chmeláček cup. Největším zážitkem bylo derby FK Slavoj Žatec vs. FK SEKO Louny/SKJ junior Žatec. Bylo to celkem dost napínavé a skončilo to remízou. A proto byly penalty. Trenér rozhodl, že poslední kop si vezmu já. Byl jsem strašně nervózní, ale nakonec jsem proměnil, a tím jsme vyhráli. Skvělý pocit...

Potom si mne zavolal pan reportér z televize OK Plus Žatec. Byl jsem tak vyklepaný, že jsem tam ani skoro nedošel. Pan reportér se mě ptal, jaký je můj nejoblíbenější klub a hráč. Já jsem odpověděl, že můj nejoblíbenější

klub je Sparta Praha a nejoblíbenější hráč Adam Hložek také ze Sparty. Byli

jsem dlouho v kabině a slavili vítězství. Jelikož na tomto zápase opravdu záleželo. A byl tam tatínek s maminkou, kteří mne potom vzali do restaurace na oběd. A dal si kuřecí řízek s kaší. No a pak jsme jeli domů a já si lehnul na gauč a koukal na Netflix. Šel jsem spát a říkal jsem si, že to byl můj nejlepší zážitek z fotbalu, který jsem kdy zažil.

Dominik Záhrobský

Jaké je to být bubeníkem

Bicí jsou moje vášeň, dostal jsem se k nim před sedmi lety, tudíž od druhé třídy. Poprvé, jsem přišel do učebny a měl jsem velký respekt z pana učitele, protože byl oproti mně strašně obrovský (ted' jsem vyšší :D). Trénuji tak, že si obden sednu za soupravu a když se mi nechce trénovat dlouho, tak odejdu tak za hodinku, ale když se mi chce, jsem tam třeba celý den. Je to

super zábava na odreagování. Hodinu mám každé pondělí a hned po mé hodině mi začíná bubenický soubor a v pátek chodím ještě do orchestru. V bubenickém souboru jsme tři - já a dva kamarádi, kteří jsou oba starší než já. Pan učitel je velký pohodář a dobře se s ním povídá, vždy mi vše vysvětlí a křičí, jen když opravdu musí. Do 4. ročníku jsem byl líný, necvičil jsem, a pak jsem se bál chodit na hodiny, protože jsem to neuměl a měl jsem strach, že pan učitel bude naštvaný. Ale pak jsem začal trénovat, více mě to bavilo a na každou hodinu se těším. Na bicí, jak určitě víte, se hraje paličkami, ale můžete i špejlemi, aby to nebylo tak hlasité. Je několik značek: Pearl, Zildjan, Sonor, Mapex, Tama a mnoho dalších. Já osobně vlastním Mapex s blánami od Evans. Když jsme u těch blan, je jich taky hodně, můžete mít dokonce i olejové. Je hodně značek Tama, Evans, Remo atd. Bicí můžou být akustické a elektrické, já preferuji akustické. Nesmím zapomenout na činely, jsou velice důležité. Blány se cenově pohybují od nějakých 200 Kč do 1 300 Kč, činely už jsou zase dražší, když nebudeme brát z Wishe, tak to je od nějakých 2 000 Kč do 25 000 takže trošičku dražší než blány.

Adam Lóška

Co by (mi) chybělo bez internetu?

- denní přehled zpráv z domova i ze světa
- předpověď počasí
- aplikace Tečka
- sociální sítě (Facebook, Instagram,WhatsApp Messenger...)
- Google Mapy
- elektronické recepty na vaření
- elektronická žákovská knížka a Google Classroom při distanční výuce
- internetové seznamky
- rezervace ubytování a dovolených
- aplikace Rohlík.cz (to je boží jídlo a žádní fronty!)
- Slovník překladový na Seznamu. cz
- Bazoš.cz pro nákup a prodej čehokoli
- elektronické platby a nákupy on-line
- krokoměr
- výběr jídel ve školní jídelně on-line
- rezervace vstupenek do ZOO
- nákup vstupenek na hokej nebo na koncert on-line
- posílání e-mailů
- NETFLIX a sledování filmů
- YouTube – videa a hudba, kterou mám rád
- komenacek.cz
- Smart Banka

žáci VII.A

Jaký by byl život bez sociálních sítí či bez internetu?

napsali žáci 9. A

- Život bez sociálních sítí bych si **nedokázal představit**. Jsem na sociálních sítích skoro pořád. Píši si tam s kamarády, nebo jen tak nahodile koukám na nově vložené fotografie a videa. Na druhou stranu by jejich zrušení bylo dobré, protože by se **lidé soustředili více na reálný svět, než na ten virtuální**. Nikdo by totiž neřešil, co kdo napsal atd. Myslím si ale, že v dnešní době už to není možné. Já sám tam trávím až moc času, který bych mohl využít jinak.
- Kdyby přestaly fungovat sociální sítě, mnoho lidí by nevědělo, co má dělat. **Přišli bychom o spoustu pomocníků**, možná i o Google. Ten věděl o každém problému z našeho on-line domácího úkolu! Přijdeme i o naši oblíbenou muziku, kterou jsme poslouchali dokola v různých aplikacích. Lidé by museli psát textu ručně jako za časů našich babiček. Dokázali by si to například představit naši učitelé s vysvědčením? Někteří lidé zaměstnaní v IT službách by přišli o práci. A to nemluvím o těch, co se fotí za honorář ve značkovém oblečení.
- V dnešní době mají sociální sítě více stinných stránek, než těch dobrých, a to si myslím, že je špatně. Někteří se dokonce vydávají za někoho jiného,

než doopravdy jsou a tato falešná identita klame jiné (slušné) lidi nebo i jinak podvádějí.

- Sociální sítě strašně požirají můj volný čas a nenechávají mě dokonce ani spát. Kdyby nebyly, s nikým bych se neporovnávala, byla bych možná šťastnější, volná a měla čas na své záliby a učení. Cítím se, jako bych měla přivázané ruce k mobilu a nikdy by mi ten provaz nesundali. Možná bych se bez sociálních sítí měla více ráda.

Jak by vypadal svět bez sociálních sítí

Upřímně svět bez sociálních sítí si neumím představit. Každý den jsem na nich alespoň tři hodiny. Ano, vím že to je ztráta času. Ale přes sociální sítě komunikuji s přáteli a někdy i rodinou.

Kdyby nebyly sociální sítě, zmizela by kyberšikana. Na internetu zažilo v Ústeckém kraji 47% mladých lidí v posledním roce kyberšikanu, což je v přepočtu 381 501 lidí.

V dnešní době se hodně lidí kouká na vzhled ostatních na sociálních sítích a pak si sami nepřipadají krásní, jelikož se s nimi srovnávají. Ale je to fake, na sociálních sítích si většina lidí upravuje fotky, aby byli hezčí než ostatní, takže se s nimi nemůžeme srovnávat. Nejenže se předhánějí, jak vypadají, ale předhánějí se i v číslech na

Instagramu, Tik Toku a i třeba na Youtube. Což je bohužel v dnešní době normální. Potom dost mladších dětí končí s depresemi, a dokonce si potom chtějí i ublížit, anebo ubližují ostatním.

Proti kyberšikaně se dá bránit tím, že člověk nebude přehnaně důvěrný, nikdy nevíte kdo je na druhé straně, nebo nesdílet citlivé informace. Pokud k tomu dojde je nelepší o tom říct dospělému. Více jak 10 dětí v Česku ročně spáchá sebevraždu kvůli kyberšikaně. 45 % dětí na internetu komunikují s cizími lidmi a z toho 20 % profilů je falešných.

Jak funguje Linka bezpečí?

■ **Linka bezpečí** je v provozu **24 hodin denně** na telefonním čísle **161 111**

■ Je určena pro **děti, mladistvé a studenty do 26 let**

■ Volání je **zdarma** z pevných i mobilních telefonů

■ Dítě se nemusí představovat, hovor je **anonymní**

■ Mimo telefonního čísla Linka bezpečí pomáhá také na e-mailové adrese **pomoc@linkabezpeci.cz** nebo na **anonymním chatu**

■ V rámci **pomoci rodinám** provozuje na čísle **606 021 021** i **rodičovskou linku**, kam mohou rodiče volat **každý všední den**, a to od pondělí do čtvrtka **od 13 hodin do 21 hodin** a v pátek **od 9 hodin do 17 hodin**

400 DĚTÍ
zavolá denně na Linku
bezpečí

Potíže na internetu
na Lince bezpečí
řeší nejčastěji
věková kategorie
15-17 let

2206 DĚTÍ
zavolalo loni kvůli potížím s šikanou

Z toho mimo jiné: 1605 dětí
kvůli šikaně přímo ve škole
(řadí se sem i školní kyberšikana)

194 dětí
kvůli šikaně, která se odehrávala
venku (mimo školu)

89 dětí
kvůli kyberšikaně

28 dětí
kvůli šikaně na táboře

15 dětí
kvůli šikaně v zájmovém kroužku

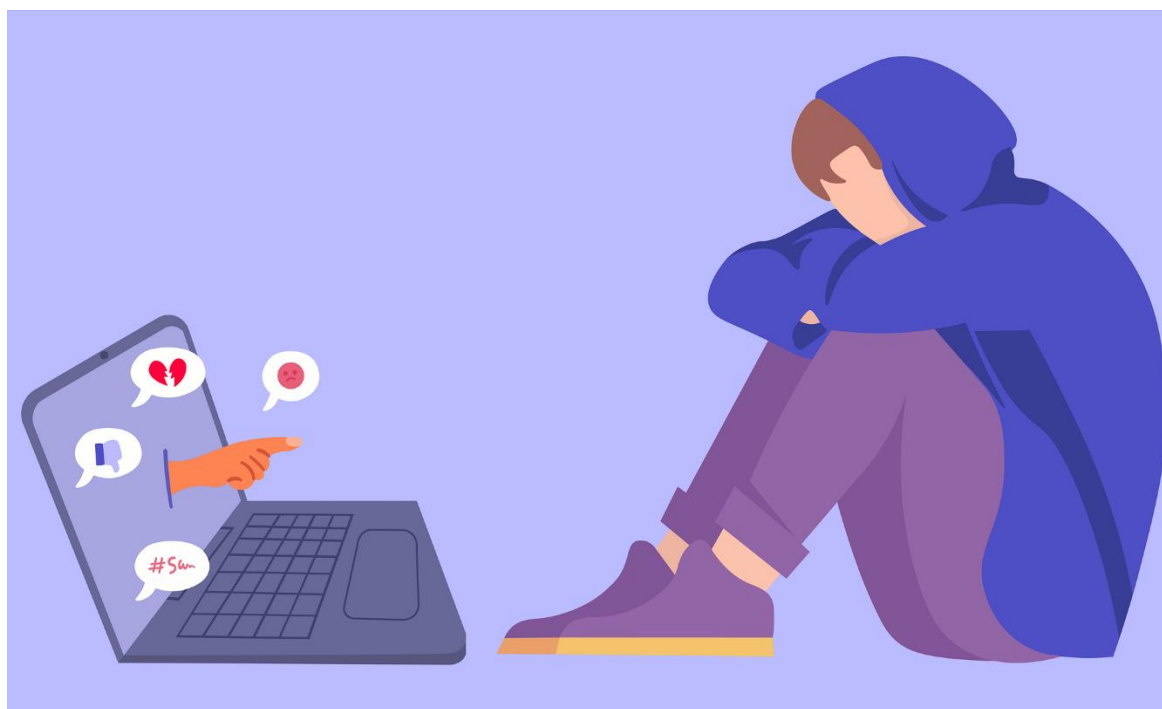

Nejznámějším případem kyberšikany je případ studentky polského gymnázia, Anny Halmanové. Anna spáchala sebevraždu poté, co její spolužák zveřejnil na internetu video, na kterém Annu jiní spolužáci sexuálně obtěžují a ponižují před celou třídou. Anna se druhý den ráno oběsila na švihadle.

Dalším známým případem je Američanka Brandy Velaové, která byla dlouho šikanovaná na internetu kvůli nadváze. Tlak okolí nakonec nevydržela spáchala sebevraždu. Před zraky své rodiny se střelila do hrudníku.

Sociální sítě mohou vést k závislosti, někteří lidé tráví na sociálních sítích i třeba 18 hodin denně! Nejčastěji jsou závislí lidé od 13 do 24 let. Polovina mladých lidí je na internetu závislá. Průměrně je na soc. sítích 3,81 miliard uživatelů. Starší generace nerozumí moc dnešní mládeži, jelikož v jejich době měli možná tak sluchátko jako z pohádky Mach a Šebestová.

Autorky: Natalie Vitásková a Kateřina Potužáková 🧠

JAKÝ BY BYL SVĚT BEZ INTERNETU A MOBILŮ ?

Přijde mi, že celkově sociální sítě mají jen tu špatnou stránku. Ovlivňuje to především nás, ale i lidi mezi námi. Mezi špatné vlastnosti sociálních sítí patří např. porovnávání se s ostatními, kyberšikana apod.

SOCIÁLNÍ SÍŤ

Obecně platí fakt, že na sociálních sítích sdílíme pouze to, co je líbivé, veselé a příjemné. Mezi záplavou dokonalých instagramových profilů se najdou i velmi potěšující výjimky, které nám ukazují realitu. Holky, co se nebojí vyfotit nějaké to kilo navíc, ukázat se bez make-upu a podělit se o to, že zrovna není den jako sluníčko. Tyto instagramové profily nás mohou opravdu potěšit ve smyslu připomenutí toho reálného života, na který tak trochu zapomínáme a kterému bychom se měli věnovat daleko více, než tomu on-linovému.

KYBERŠIKANA - ÚSTECKÝ KRAJ

Urážení, ponižování, ztrapňování nebo sexuální návrhy na internetu zažilo v Ústeckém kraji 47 % mladých lidí v posledním roce. Je to více než jinde v Česku.

Auto: Šebková Daniela

Povídka o židli

Moje židle je oranžová. Mám jí už asi 12 let. Můj kocour jménem Micák Schiffler jí má velice rád a pořád se na ní rozvaluje, takže na ní pak nemohu sedět. Je u mého dřevěného stolu, na kterém je klec s andulkami jménem Zelda Deku a Jelly Baku. Je to velice kvalitní židle, protože pochází z IKEI a tam mají jen velice kvalitní věci. Sedím na ní každý večer a buď si čtu, něco jím nebo se koukám na anime. Je na ní přilepená nějaká divná bílá lepící páska, která nejde sundat. Je na ní červený polštářek, který z ní pořád sjíždí, takže ho asi spálím. Je dřevěná stejně jako ten stůl. Taky hodně vrže a snadno se o ní zakopne. Mám na ní položené dvě mikiny, jednu růžovou a jednu fialovou. Chtěla bych si koupit novou, ale nemám peníze ani na máslo, takže si asi nekoupím nic. Mám jí docela ráda, ale jestli o ní ještě jednou zakopnu, tak ji asi spálím, kvalitní věci z IKEI jistě budou i kvalitně hořet. Uvidíme.

„Andreja“ Schifflerová

Co by o mně řeklo moje zvíře?

Moje zvíře je rybička betárka. Jmenuje se Alžběta XVIII. Vlastní sama akvário o rozměrech 50 krát 20 centimetrů, které jí poskytuje dost možností, kam plout. Má tam zrcadlo a nějaké ty kameny, žije si prostě v luxusu.

„Ahoj, jmenuji se Alžběta XVIII. Můj páníček je asi kluk. Většinou vstane, rozsvítí a jde se nasnídat. Pořád kouká na televizi a u toho se krmí. Když se jde konečně oblékat, tak se ze slušnosti otočím. Pak jde ke mne, ale to už je oblečený. Většinou mi předpisově dosype tři až čtyři granulky jídla pro betárky. Jsem šťastná! Můj kluk mě pořád chválí, že jsem strašně chytrá, že koukám do zrcadla a bojuji s tou neznámou v zrcadle. Vždycky, když mě čistí, tak mě omyle upustí do dřezu a já mu proto nadržávám. Jednou mě dokonce nechal zaplavat ve vaně. Pak je tu můj nepřítel Ládík. Je to kocour. Vždy se mě snaží sežrat, hajzlík jeden! Když natáhne packu, tak vždycky na něj cáknu vodu! Jsem ráda, za své akvário a závěrem jen to, že tě mám ráda, kluku!

ADAM, 9. A

Příběh na K...

Kačka Krákorová kráčela krajinou. Koukala kolem a kochala se krásou kopretin. Když koukala na kopec Kyselák, už kolem kroužil Karel Koloušek. Karel kousnul

Kačku do kyprého kolene. Klela a kolíbala se: „Karle, ty kreténe.“ Křičela a kvílela. Kolemjdoucí kamarád Kamil Kobylka konstatoval: „Kanibal.“ Kamil Kobylka kousnul Karla Kolouška do kotníku. Kolem Kyseláku klopýtala i krysa Klára. Kvičela, že kamarády každopádně kousne. Kačka, Karel a Kamil konečně končili s kousáním. Konec krize!

krysa Klára

Příběh na M...

Moje milovaná maminka Matylda Modrooká měla maličkou mouchu Máju, mladého mrože Milánka a mrzutého medvědího mazlíčka Mozarta. Měl malý mozek, málo myslel. Modlil se. Musel mít medvědí mokřad, mastičky a mýdlo. Tento medvídek mýval miloval misku másla, mošt, medovinu a masivní mango. Mimořádné! Mlaskal a meditoval. Měl ale maligní modrou modřinu, co malíř maloval jako modrý mrak. „Maséra,“ mumlal si mýval. Masér Martin Mastný mohl mývala i mlátit metličkou. Moula! Myslím, že mám moc myšlenek mimo...

mýval Mozart